

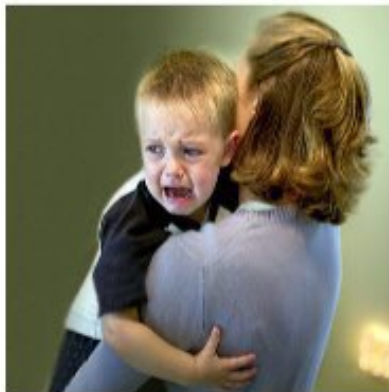
رفتار با کودکان

<http://FarsiCatholic.com>

رفتار با کودکان

شاید گاهی این فکر به ذهن شما خطور می‌نماید که نکند فرزند نوپای شما در آینده فردی بدخو، نامهربان و بد کردار بشود. وقتی او چیزی را پرت می‌کند، بچه‌های دیگر را می‌زند یا گاز می‌گیرد، جیغ و فریاد می‌کند و اسباب بازی‌ها را از دست دوستانش می‌رباید: این رفتار عمومی کودکان نوپا و قسمتی از فرایند رشد آنها است. اما، حال که چنین است باید کودک را به حال خود رها کنید؟ خیر، نباید منتظر شوید که کودک این دوران را سپری کنید و بعد از آن به او درس مهربانی و محبت بدهید. اگر می‌خواهید فرزند شما در آینده انسان درستکاری شود شالوده آن را باید از همین زمان بنا کنید. شرایطی وجود دارد که در آن کودک قادر به بیان احساسات خوب خود نیست. این می‌تواند ناشی از ضربه عاطفی یا فقدان محبت باشد. اگر کودک شما خیلی محبوب نیست، اولین کاری که باید بکنید این است که بفهمید چه اتفاقی افتاده است و چگونه می‌توانید به آن‌ها کمک کنید. اگر شما عشق و درک زیادی به کودک بدهید، می‌توانند هر گونه عادات بدی که دارند را محو کنند.

چگونه فرزند محبوب و با محبت داشته باشیم؟

بچه ها دوست دارند از بزرگ ترها تقلید کنند به همین دلیل است که داشتن الگوی خوب بسیار مهم است. برخی از والدین اغلب به روش هایی که محبت آموز نیستند، مثل اسباب بازی، شیرینی و یا پول پاداش می دهند. به جای انجام وظایف به عنوان والدین، وقتی این کار را انجام میدهند خلا ایجاد می شود. زمان هایی هست که بهترین پاداش باید در آغوش کشیدن یا بوسه از والد باشد.

عشق دادن به آن ها چیزی است که آن ها به آن نیاز دارند. اگر می خواهید کودکی محبوب داشته باشید، باید به عنوان راهنما شروع کنید و به آن ها کمک کنید تا احساسات خود را نسبت به افرادی که به آن ها نزدیک هستند بیان کنند. هر گام منجر به نتایج خوب خواهد شد.

کودک خود را صبح با آغوش کشیدن و بوسه ها، درست مانند زمانی که می خواهند بخوابند، بیدار کنید. این عادت آن ها را قادر می سازد که با دوستان و خانواده تکرار کنند، روابط را بهبود می بخشند و آن ها را در عین حال به فرد دیگر تبدیل می کند.

عشق هرگز آسیب نمی زند، بخشش یک فضیلت است که باید از سنین پایین تقویت شود.

«از فرزندان قوم خویش انتقام مکش و از آنان کینه به دل مگیر، بلکه همسایهات را همچون خویشان محبت کن: من یهوه هستم.»

لاویان ۱۹:۱۸

محبت کردن و عشق ورزی، برخلاف آنچه که برخی مردم فکر می کنند، یکی از ویژگی های افراد قوی است. عاطفه عمیقاً به کارهای خوب مرتبط است. کسی که کارهای خوب انجام می دهد، قلبی آکنده از مهر و محبت دارد.

«محبت بردبار و مهربان است؛ محبت حسد نمی برد؛ محبت فخر نمی فروشد و کبر و غرور ندارد.»

۱قرننتیان ۴:۱۳

گاهی اوقات می توانید اوقاتی را با فرزندان خود مانند تماشای تلویزیون، خواندن، خوردن، بازی کردن و حتی خوابیدن با کودکان شریک شوید. وقتی با آن ها وقت بگذرانید، احساس امنیت بیشتری می کنند و کودکی محبوب خواهید داشت.

آموزش مهربانی به کودک

۱) بازی های وانمودی انجام دهید. در این نوع بازی، کودک در نقش یکی از قهرمانان ظاهر می شود. این یکی از فعالیت های مورد علاقه کودکان نوپا و خردسال و یکی از راه های یادگیری همدردی و مهربانی است. در بازی وانمودی، کودک پذیرش مسئولیت را فرا می گیرد. او باید موجود خیالی مربوطه، اینکه او چگونه عمل می کند، فکر می کند، احساس می کند و به دیگران پاسخ می دهد را تجسم نماید.

۲) خودتان الگو باشید. به کودک نشان دهید به فکر دیگران بودن به چه معنا است. شما باید نسبت به همه از همسایه گرفته تا همسر خود مهربان باشید. در حین رانندگی، اگر با افرادی مواجه شدید که حقوق شما را رعایت نمی‌کنند نفس عمیق بکشید، خونسردی خود را حفظ کنید و رفتارهای نابهنجار از خود نشان ندهید.

در خصوص مفاهیم مهربانی با کودک صحبت کنید. در مورد محبت، مهربانی و عطوفت با دیگران با کودک صحبت نمایید: «وقتی دوستت زمین خورد چه احساسی داشت؟»، «گریه کرد؟»، «وقتی اون پسر کامیونت را برد چه احساسی داشتی؟»، «به نظر تو چرا این کار رو کرد؟».

۳) به دیگران کمک نمایید. وقتی که در کارهای خیر مثل کمک به ایتام، بخشش لباس یا سایر وسایل شرکت می‌کنید فرزند خود را نیز همراهتان ببرید و به او توضیح دهید چرا این کار را انجام می‌دهید. اجازه دهید وقتی که شما پیاده‌روی پر از برف همسایه را پارو می‌کنید، برای یکی از دوستان بیمار خود سوپ تهیه می‌کنید، او نیز به شما کمک نماید. «محبت، به همسایه خود بدی نمی‌کند؛ پس محبت تحقق شریعت است. (رومیان ۱۳: ۱۰)

۴) از کارهای خوب کودک تقدیر نمایید. وقتی که کودک، به شما، خواهر و بردارهایش و دیگران محبت می‌کند از او تشکر نمایید (خواهید دید او چگونه به خود افتخار خواهد کرد).

۵) از حیوانات مراقبت کنید. حیوانات به غذا، سرپناه و مراقبت نیاز دارند اما نمی‌توانند آن را بیان نمایند. درک فهم زبان حیوانات تمرینی مناسب برای کودکان برای مهربانی و محبت است.

۶) به کارهای خوب کودک توجه نمایید. وقتی که کودک به دیگران محبت می‌نماید به او توجه نمایید. کودکان عاشق آن هستند که دیده شوند.

۷) از دیگران بدگویی نکنید ، بدگویی کردن از دیگران نا خودآگاه در وجود کودکان نفرت را پرورش می‌دهد ، هیچ وقت از همسران نزد فرزندان بدگویی نکنید. یادتان باشد همسر شما پدر یا مادر فرزندان است و اگر در ذهن او پدر

یا مادر بد باشند احساس امنیتش را از دست می‌دهد، کلام خداوند یکی از راههای اجابت در دعاها را حتی اجتناب از بدگویی میداند، («آنگاه دعا خواهی کرد و خداوند تو را اجابت خواهد نمود؛ یاری خواهی طلبید و او خواهد گفت: "اینک حاضرم!"» اگر یوغ ستم و انگشت اشاره را از خود دور کنی، و از بدگویی بپرهیزی؛ (اشعیا ۵۸: ۹)

در برخورد با همه با محبت رفتار کنید، نسبت به اطرافیان و نیازمندان، بخشنده باشید و این ارزش‌ها را در فرزندتان القا کنید. کودکان همیشه دوست دارند مثل پدر و مادرشان باشند، بنابراین همیشه سعی می‌کنند مثل یک قهرمان باشند چون شما کسی هستید که بیش‌تر آن‌ها را تحسین می‌کنید.

پرومادرها چه خطاهایی را در رابطه با فرزندانشان انجام می‌دهند؟

۱. کودکان نباید والدین یا بزرگ‌ترهای خود را مورد، چون و چرا قرار داده و با آن‌ها مخالفت کنند البته باید بدانیم که همیشه حق با والدین نیست و در بسیاری از موارد در اشتباه

هستند، به همین دلیل ممکن است برخی از مخالفت‌های کودکان نیز صحیح و به جا باشد.

اما پدر یا مادری که بر موافقت کامل و مطلق فرزند خود پافشاری می‌کند، در واقع می‌خواهد که هرآنچه می‌گوید یا باور دارد مورد قبول کودک واقع شود و هرگز مورد، چون و چرا قرار نگیرد، چرا که او خود را فردی بالغ و بزرگسال می‌داند به عقیده‌ی این دسته از بزرگسالان، کودک کمتر از بزرگسالان می‌فهمد و توانایی بررسی و تحلیل باورها و تصورات ایشان را ندارد. اما این تصور، سفسطه‌ای باطل است که افراد کمال گرا و خود پسند باید بدانند عمل به آن کاری خطا و اشتباه است. وقتی کودکی به باورهای والدینش شک کند، شاید بی احترامی و بی ادبی از خود نشان می‌دهد، اما واقعیت این است که او فقط با تفکرات و تصورات والدینش مخالفت می‌کند.

«ای پدران، فرزندان خود را خشمگین مسازید، بلکه آنها را با تعلیم و تربیت خداوند بزرگ کنید.»

افسیسیان ۴:۶

افراد عاقل و بالغ و متکی به نفس، نقایص و عیوب خود را می‌پذیرند و هرگز از این مساله دچار ترس و نگرانی نمی‌شوند.

۲. کودکان را مجبور به سکوت نکنیم، والدین باید بدانند که سکوت فرزندشان نشانه رضایت او نیست.

در چنین مواردی هیچ تغییر واقعی در فکر و ذهن کودک به وجود نمی‌آید و اختلاف عقیده او با والدین همچنان باقی می‌ماند (احتمالا بیش از قبل) و در پایان فقط پدر و مادر فرمان می‌رانند و کودک اطاعت می‌کند که در این حالت کودک عقیده شخصی خود را حفظ می‌کند.

۳. طریقه درست اندیشیدن را به کودکان مان بیاموزیم به کودک اجازه دهیم با اتکای به خود بیاندیشد، زیرا اگر بخواهیم او را برای ورود به دوره‌ی بزرگسالی (دوره‌ای که باید مسیر درس زندگی‌شان را خودشان انتخاب کنند) آماده سازیم، می‌بایست طریقه اندیشیدن را به او بیاموزیم. «جوان را در رفتن به راهی که درخور اوست تربیت کن، که تا پیری هم از آن منحرف نخواهد شد.»

امثال ۲۲: ۶

برای آموزش درست اندیشیدن باید به کودک اجازه دهیم آنچه را که می‌خواهد (بدون توجه به اینکه با چه چیزی و چه کسی مخالف است) بیان کند، زیرا فقط زمانی که باورها و عقاید کودک در معرض دید قرار گیرد می‌توانیم آن‌ها را بررسی و اصلاح کنیم. مادامی که کودک تصورات و

اندیشه‌های خود را مخفی کند، همه این باورها با ثبات و خوب به نظر می‌رسد. «فرزندان، میراثی از جانب خداوندند، و ثمرهٔ رَحِم، پاداشی از سوی او.» (مزمور ۱۲۷: ۳)

۴. کودک را تشویق به دروغ گویی نکنیم والدین با منع کودک از اظهار مخالفت خود، در واقع او را ترغیب می‌کنند که دروغ بگوید، بنابراین وقتی والدین از فرزند خود موافقت کامل و مطلق را طلب می‌کنند، در واقع از او می‌خواهند که به خودش دروغ بگوید. یعنی علی‌رغم باور خود (اعم از اینکه واقعیت درست یا غلط باشد) با پدر و مادر خود موافقت کند.

۵. در صورت مخالفت کودک با عقاید ما حس گناه را در کودک تقویت نکنید نباید به کودک تلقین کنید که مخالفت او با والدین یا زیر سوال بردن افکار و تصورات آن‌ها یک گناه کبیر است.

۶. بهتر است برای اصلاح طرز فکر کودک او را تشویق کنیم که از نیروی عقل و اندیشه‌ی خود بهره گیرد باورها و عقاید ارزشمند خود را مورد، چون و چرا قرار دهد. با خود و والدینش بحث و گفتگو کند و هر موضوعی را مورد بررسی قرار دهد تا آن که بداند به چه علتی به این باورها و تصورات معتقد شده است.

کودک ممکن است به شما استرس یا نگرانی بدهد، اما بهتر است بدانید چطور این احساسات را کنترل کنید. اگر این کار را نکنید، ممکن است فریاد بزنید و یا حتی به طور فیزیکی آن‌ها تنبیه کنید. تنها چیزی که به آن دست می‌یابید این است که آن‌ها را دورتر از ایده مهربان بودن با دیگران و به خصوص با خودتان قرار می‌دهید. اگر یاد بگیرید چطور این احساسات را مدیریت کنید، از عواقبی که در آینده پشیمان خواهید شد خودداری خواهید کرد.

شناختن بسیاری از خطاها و اشتباه‌ها در فرزندپروری اولین گام برای داشتن رابطه مطلوب والدین و فرزندان است. در مدتی معلوم زمان بگذاریم و از این فهرست خطای رایج خود در تربیت فرزندانمان را تشخیص دهیم تا به مرور زمان با اصلاح آن، شیرین‌ترین تجربه فرزند داشتن را تجربه کنیم.